

fra 1864. Men der laa jo 16 Aar mellem 1848 og 1864, og det forekommer mig derfor, at det er vel lidt, at der kun skal ligge et Aar imellem, at man stiller dem lige med Hensyn til Forhøjelse af Pension. Det er altsaa noget, som jeg vil bede det ærede Medlem være med til at opsætte, Tiden kommer nok dertil. Men saa gjorde det ærede Medlem en Bemærkning, som egentlig gjorde mig ondt. Han sagde, at det eneste, han havde at indvende mod mig, var, at jeg ikke vilde være med til mere at give rentefri Laan, og at jeg vilde se at komme bort fra dem, vi havde. Jeg tilstaar, at det er en af mine Kæledægger, den Tanke, at vi kom bort fra det uholdbare ved de i en Aarrække rente- og afdragsfri Laan. Jeg ved ikke, om ærede Medlemmer kunne forestille sig, hvad det vil sige i en Administration og et Regnskab efterhaanden Aar efter Aar at ophobe den Slags Aktiver, som slige Laan ere, Aar efter Aar at have dem liggende, og naar Tiden kommer til, at de skulle betale Rente, saa at faa Begæring om Udsættelse med Betalingen, at være i den Situation at skulle skrive og kræve og ingen Ting at kunne faa, ingen Tvangsmidler at have eller i hvert Fald ikke at ville bruge Tvangsmidler. Det forekommer mig, og ærede Medlemmer maa kunne indse det, at for en fornuftig Privatadministration vilde det i Længden blive ganske utaaaleligt. Og ærede Medlemmer ville ogsaa forstaa, at en fornuftig Statsadministration i Virkeligheden ikke adskiller sig væsentligt fra en fornuftig Privatadministration. Jeg glædede mig derfor ved, at jeg ogsaa i Finansudvalget fandt almindelig Tilslutning, da jeg i Fjor udkastede den Tanke, at vi skulde se at faa gjort op med de Laan, de Debitorer, vi havde af den Art, og derefter være enige om, at vi ikke skaffede flere. Det betyder jo ingenlunde, som det ærede Medlem synes at tro det, at vi ikke fra Statens Side f. Eks. ville støtte Fiskere til at faa deres Havne. Det ville vi gøre i Fremtiden, men vi ville gøre det paa den Maade, at den Støtte, vi give dem, give vi dem som en Gave en Gang for alle. Saa have de ingen Fordring paa os, saa er Havnen deres egen, og saa staa de ikke i dette evige, kedsommelige Forhold til Statskassen, hvor Statskassen er en ubehagelig Kreditor, der rykker dem, og de andre nogle meget ubehagelige Debitorer, der ikke faa betalt deres Renter i rette Tid. Jeg glæder mig ved, at den Kommission jeg har nedsat, er ved at gøre et Arbejde i dette Øjemed, og jeg maa sige,

at jeg har det bedste Haab om, at det i det væsentlige vil lykkes os, at vi komme væk fra de gamle Skader paa dette Omraade. Og saa vil jeg rigtignok indstændigt bede det høje Ting om, at det hjælper mig til, at vi ikke faa flere ny Skader af samme Art.

Til Slutning har jeg kun et Par ganske enkelte Ting at sige. Det er til det ærede Medlem for Sorø Amt 1ste Valgkreds (Zahle), jeg navnlig har en Bemærkning at gøre. Det interesserede mig nemlig i det ærede Medlems Foredrag at høre det højstemte Afsnit, som handlede om Gaardejer Chr. Ledet fra Skøttrup i Vendsyssel. Jeg hørte jo, at den Begivenhed, at jeg havde anlagt Sag mod denne Mand, blev til intet mindre, end at Ytringsfriheden nu var krænket her i Danmark, og at denne Regering, som har saa mange andre Synder paa Samvittigheden, vil nu ogsaa til at lænke Pressen. Der er vist ikke mange af de Herrer, der kende den Mand, der har skrevet den paagældende Artikel. Det ærede Medlem for Sorø Amt 1ste Valgkreds kaldte ham for Tilfældet en Fribytter, og han sagde, at han troede ikke, at han var hans Meningsfælle. Ja, for Øjeblikket kamperer i alt Fald denne Mand i det ærede Medlems Lejr, det er derfra, han sender sit Skyts ud, det er ud fra de samme Synspunkter, som det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds selv forfægter; men han gør det ganske vist lidt grovere. Det er en Mand, som de Hundreder af Gange har injurieret mig oppe i Vendsyssel. Han har injurieret mig saaledes, at jeg den ene Gang efter den anden havde kunnet faaet ham dømt, men saa længe jeg var Privatmand, interesserede det mig ikke, thi Hr. Gaardejer Chr. Ledet, der har injurieret foruden mig saa mange andre offentlige Mænd her i Danmark, maa for min Skyld skrive om mig, hvad han vil, men da jeg nu en Gang er bleven Embedsmand, kan jeg ikke underkaste mig andre Vilkaar end dem, Embedsmænd overhovedet maa underkaste sig, og saa fandt jeg, at jeg ikke kunde lade mig groveligt injuriere af denne Mand uden at lade ham vide, at det ikke kan lade sig gøre. Jeg har da indstævnet ham, og denne Mand har derefter tilbudt at afgive følgende Erklæring: „Indstævnte erkender at være Forfatter til den paaklagede Artikel og tilbagekalder samtlige de deri indeholdte for Finansminister Vilh. Lassen fornærmelige Udtalelser, idet han udtrykkelig erkender, at de i Stævningen under Nr. 1—7 inkl. citerede Dele af den paagæl-